

РЕШЕНИЕ

№ 124

гр. Севлиево, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЕВЛИЕВО в публично заседание на дванадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Биляна Д. Коева

при участието на секретаря Ивелина Ат. Цонева
като разгледа докладваното от Биляна Д. Коева Гражданско дело №
20234230100248 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.49, ал.1 СК.

В исковата молба ищцата твърди, че с ответника са съпрузи от ** г. и от брака си имат две малолетни деца – О. Д. Д., роден на **, в Г. и Д. Д. Д., роден на ** г. В исковата молба се поддържа, че отношенията между страните се влошили след раждането на големия им син. Сочи се, че ответникът започнал системно да употребява алкохол. Поддържа се, че ответникът сменил три работни места за една година, пиел до сутринта, не можел да стане за работа и работодателите го гонели. Бил агресивен към ищцата и детето, проявявало пълна безотговорност по отношение на сигурността и издръжката на семейството. На 17.02.2023 г., ищцата тъкмо хранела бебето, когато ответникът скочил върху леглото и я ударил, ударил и детето. На сутринта ищцата отишла и подала жалба в полицията, полицаите придружили ищцата до жилището и извели ответника от къщата. Това бил вторият път, в който полицията изкарвала ответника от жилището. Ищцата твърди, че връзката между нея и ответника е напълно и окончателно разрушена по вина на ответника. Моли бракът ѝ с ответника да бъде прекратен по негова вина.

Ответникът е представил писмен отговор. Оспорва изложените в исковата молба факти. Поддържа, че причината за развода е противобрачното

поведение на ищцата, която не работила, не се грижела за семейството и децата, а прекарвала времето си с телефона и кафета. Сочи, че разбрал, че ищцата поддържа връзка с друг мъж на име мартин, като на 18.02.2023 г. взела децата и изчезнала. Искането към съда е да постанови решение, с което да прекрати брака между страните по вина на ищцата.

С исковата молба са предявени и брачни икове за предоставяне на родителските права, определяне местоживеенето и издръжката на децата.

С влязло в сила определение № 255 от 10.03.2023 г. постановено по делото, съдът е прекратил производството по брачните икове касаещи децата, поради липса на международна компетентност.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно [чл. 12](#) и [чл. 235, ал.2 ГПК](#), намира за установено следното:

По делото се установява по безспорен начин, че страните са съпрузи. Сключили са граждански брак на ** г. в гр.Севлиево, като при сключването му съпругата е приела да носи фамилното име на своя съпруг Д..

По делото са събрани и гласни доказателства, чрез изслушването на свидетелите – В. Х. М. (**) и Н. С. М. (**).

Св. М. споделя, че когато се родило първото ѝ внуче пред ** г. била в Г. при дъщеря си, като съжителството между страните било неприятно, със скандали, ответникът постоянно пиел, прибирал се и започвал да вика. Сочи, че страните били в лоши отношения още при раждането на първото им дете. Свидетелката споделя, че ответникът посягал на дъщеря ѝ и нееднократно е идвала полиция по този повод. Поддържа, че голямото ѝ внуче не говорело добре, поради причинения му стрес. Сочи, че дъщеря ѝ е плащала всички сметки, а ответникът я обиждал постоянно и имал лошо отношение към децата. Поддържа, че постоянно се чувала с дъщеря си на видеочат.

При разпита си свидетелката М. заявява, че била при страните в Г., когато се родило първото ѝ внуче, но снаха ѝ била постоянно на телефона, не се грижела за семейството, не готвела. Сочи, че синът ѝ постоянно бил на работа и се прибирал много изморен. Сочи, че от февруари страните са разделени, а ответницата не показвала децата на баща им. Поддържа, че ищцата била бременна от друг мъж в момента и не било ясно къде се намира с децата.

При оценка и анализ на гласните доказателства съдът намира, че не

следва да бъдат кредитирани показанията на двамата разпитани по делото свидетели, в частта, в която показанията им не почиват на техни лични преки възприятия, което ги дискредитира изцяло и ги прави негодни като доказателства за установяване на релевантни за делото факти. Съдът не кредитира показанията на последните и в съответните части, в които правят свои предположения или изводи, въз основа на споделеното им от страна по делото или от трети лица.

Други допустими и относими доказателства по делото не са представени.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

От показанията на разпитаните свидетели, а и между страните няма спор досежно обстоятелството, че от февруари тази година не живеят съвместно, като след раздялата им жената се е установила да живее в Г.. Установява се още, че през съжителството им страните са били непрекъснато в лоши взаимоотношения и конфликти. През този период от време, двамата не са били отдадени на обща грижа и единомислие за съществуването и просперитета на семейството. Всякакви контакти между тях са прекъснати и те са отчуждени един от друг, помежду им трайно са се настанили неразбирателството, липсата на обич и взаимно уважение.

Съгласно чл. 49, ал. 1 СК бракът се прекратява по исков ред, когато е дълбоко и непоправимо разстроен – вече не изпълнява обичайната си социална функция, а е само формална връзка. Дълбоко е това разстройство, при което между съпрузите липсва взаимност, уважение, доверие и отношения на подкрепа. В тези случаи брачната връзка съществува само формално и в нея няма такова съдържание, каквото се изисква, съобразно закона и морала. Непоправимо е разстройството, което не може да се преодолее и да се възстановят нормални отношения между съпрузите. То ще бъде налице, когато отношенията между съпрузите са достигнали такова лошо състояние, което изключва възможността да се преодолее (в този смисъл Постановление на Пленума на Върховния съд (ППВС) № 1/1957 г.).

При така установената фактическа обстановка съдът намира, че предявеният иск за развод с правно основание чл. 49, ал. 1 СК е основателен. Агресивното поведение на ответника и дезинтересираността на ищцата към

семейството, са причина за неразбирателствата между страните и последвалата фактическата, които обстоятелства в своята съвкупност са разрушили трайно и необратимо семейната общност. Брачната връзка е невъзвратно изпразнена от предписваното ѝ от закона и добрите нрави съдържание, поради което, като формална и ненужна, следва да се прекрати. С установеното по-горе поведение съпрузите са нарушили задължението си по чл. 14 от СК . Налице са обстоятелства, които в своята съвкупност са разрушили трайно и необратимо семейната общност. Мотивиран от горното, съдът прави извод, че вина за разстройството на брака имат и двамата съпрузи. Поведението и на двамата съпрузи не може да се определи, като отговарящо на изискванията на посочената разпоредба, тъй като задължението по чл. 14 СК обвързва съпрузите докато съществува бракът им, т. е. до формалното му прекратяване. В същото време възприетото от съпруга поведение на системни прояви на агресия и обиди към ищцата, не е съвместимо с установените в закона и добрите нрави норми на съпружеско разбирателство и уважение. Нарушението от страна на съпругата на брачни задължения също представлява брачна противоправност и се е отразило съществено върху състоянието на брачната връзка. Докато бракът не бъде прекратен съпрузите са длъжни да изпълняват произтичащите от него задължения. До влизане в сила на бракоразводното решение, съпрузите не се освобождават от брачните си задължения /ППВС № 10/1971 г., Р 792-1976 на П г. о. /.

Съгласно чл. 49, ал. 3 от СК с решението за допускане на развода съдът се произнася и относно вината за разстройството на брака, ако някой от съпрузите е поискал това. По делото такова искане е направено и от двете страни, поради което и следва съдът да изследва въпроса за вината. Обясненията на ответника пред съда и показанията на разпитаните свидетели дават сведения на съда, че твърдените от двамата брачни провинения на другата страна са основателни. Изложеното мотивира съда да приеме, че поведението и на двамата съпрузи е довело до разкъсването на семейната общност, като нито един от двамата съпрузи не само, че не е положил достатъчно усилия за запазването ѝ, за преодоляване на конфликтите между тях, но е демонстрирал нежелание и неумение да прави компромиси в поведението си. Предвид изложеното следва да се приеме, че в случая са налице обстоятелства, обуславящи взаимна вина за дълбокото и непоправимо

разстройство, тъй като по делото не се събраха достатъчно доказателства страните да са положили необходимите усилия за запазване на семейната връзка, нито за възстановяването ѝ след раздялата. Липсата на взаимност, уважение, доверие и другарски отношения между тях, са направили брачната връзка само формална и несъответстваща на закона и морала, което разстройство не може да се преодолее, за да се възстановят нормалните съпружески отношения. Отношенията между съпрузите не съответстват на правните принципи, установени в Семейния кодекс, а последвалото фактически разделно живеене е последица от това. Или, и двете страни с поведението си са допринесли за разстройството на брачната връзка, ето защо, съдебният състав приема, че вината за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака е взаимна.

Следва да се отбележи, че нарушението на брачните задължения от единия от съпрузите не освобождава другия от брачните му задължения. Ако и той ги наруши, бракът следва да бъде прекратен по вина на двамата. Когато двамата съпрузи са виновни, не е необходимо вината им да е еднаква. И при различна степен на вината бракът ще бъде дълбоко разстроен по вина на двамата съпрузи. Конкретиката на случая сочи, че и двамата съпрузи са нарушили свои основополагащи за благосъстоянието на брачната им връзка задължения, установени с норми на СК, изискващи от съпрузите да изграждат отношенията им на основата на взаимно уважение, общи грижи за семейството и разбирателство ([чл. 14 СК](#)). От гласните доказателства по делото по еднопосочен път се установява, че страните са имали влошени отношения и липса на взаимно уважение, поради противоречия от различен характер; липса на диалогичност по отношение на грижите за родените от брака им деца; нарушили са и изискването за съвместен живот, предвидено с [чл. 15 СК](#).

По изложените съображения развод следва да се допусне при вина и на двамата съпрузи, тъй като нито един от тях не установи, че това се дължи само и единствено на поведението на другия съпруг.

Според [чл. 322, ал.2, изр. II ГПК](#) с иска за развод задължително се предявяват и разглеждат исквете за упражняване на родителските права, личните отношения и издръжката на децата, ползването на семейното жилище, издръжката между съпрузите и фамилното име. Поради липсата на

международна компетентност, съдът е прекратил производството в тази му част, определението за прекратяване е влязло в сила, поради което не дължи произнасяне по тези въпроси.

Съгласно разпоредбата на чл. 326 от ГПК в решението, с което се допуска разводът, съдът разрешава и въпроса за фамилното име, което съпрузите ще могат да носят в бъдеще. От страна на жената, по отношение на която по безспорен начин се установява, че при сключването на гражданския брак е приела фамилното име на мъжа–Д., е заявена претенция по чл. 53 от СК, като е поискала възстановяване на предбрачното фамилно име, поради същата което следва да бъде уважена.

По разноските:

С оглед изхода на делото относно вината на основание чл. 329, ал.1, изр. II ГПК разноските по делото следва да останат в тежест на страните така, както ги е направила всяка от тях, поради което и искането на всеки един от съпрузите за присъждането на разноски, следва да бъде оставено без уважение. Държавната такса при решаване на делото по иска за развод - 50,00 лв. следва да се възложи на двете страни поравно.

По изложените мотиви съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА брака между Д. О. Д., ЕГН ***** от ** и Х. В. Д., ЕГН ***** от **, сключен на ** г. в гр.Севлиево с акт № 0142, поради **ДЪЛБОКО И НЕПОПРАВИМО РАЗСТРОЙСТВО** и на **осн.чл.49 ал.1 СК**.

ВИНОВНИ за дълбокото и непоправимо разстройство, са **ДВАМАТА СЪПРУЗИ**.

Занапред жената ще носи предбрачната си фамилия **М.**

ОСЪЖДА Д. О. Д., ЕГН *****, да заплати по сметка на Районен съд Севлиево сумата в размер на 25.00 (двадесет и пет) лева – държавна такса при решаване на делото по иска за развод, на основание чл. 329, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА Х. В. Д., ЕГН *****, да заплати по сметка на Районен съд Севлиево сумата в размер на 25.00 (двадесет и пет) лева – държавна такса

при решаване на делото по иска за развод, на основание чл. 329, ал.1 от ГПК.

Препис-извлечение от решението да се изпрати на бюро „Съдимост” при РС – Севлиево.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд Габрово **в двуседмичен срок** от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Севлиево: _____